

Három vers

mondókák mondókák

mit csinálsz velem ha elkapsz

*Ó, a hatvanas évekbeli,
egekig feltupírozott
hajú nők a filmen,
hosszúkás, áramvonalas
szemüvegek mögött!
Warszawa nie ma,
Nincsen kapcsolásunk.
Ilyen szemüveget, szépet,
áramvonalasat, színeset
hol kaphatnék ma,
ez is de nehéz, amikor
Vihar volt, vihar volt,
nincsen kapcsolásunk,
mondják a nénik (akik
fiatal nők, de a divat stb.
miatt idősebbnek tűnnek,
ahogy a gyerekek régi
gimnáziumi tablón, my god),
és hogy Warszawa nie ma,
ezt is mondják, hogy
nincsen Varsó, nincs, nincs,
elveszik a lengyel utazó
valahol Közép-Európában,
haza akar telefonálni,*

DE NEM TUD.

*(Minden megoldódik
a filmben.)*

*Ha menekülök, és nincsenek velem
a tupírozott hajú, gyönyörű szemüveges
nők, Közép-Európa, mit csinálsz,
mit csinálsz velem, ha elkapsz?
Na futás!*

Pasztorál

Déry Tibor mondatai

*megállt az egyik gyümölcsfa alatt,
s szemügyre vette a tájat.*

*Mint általában a városi emberek, ha
olykor kitevednek a természetbe,
különös honvágy fogta el valami után,
ami soha nem volt a hona,
s amire csak elsatnyuló ösztöneivel
emlékezhetett.*

*Egyet sóhajtott, teleszívta mellét
a tavaszi föld nehéz, nedves szagával,
mely születés és halál,
anyaság és gyermekség
minden diadalmas örömeivel
és fájdalmával viselős.*

*Kihúzta derekát, mert az anyaföld érintése
erőt s nyugalmat ad az embernek, [...]*

*Csend volt, csak valamelyik ház udvarából
hallatszott egy tyúk kárálása,
később egy vékony lányhang énekelni kezdett. [...]*

*A tanár észrevétlenül jobbkedvű lett. [...]
füle fokozatosan ráélesedett
a sokrétű csendre,
egy távoli bokorsor felől
sűrű madárcsicsergést hallott,
mely eddig megbújt
a többi nesz mögött.*

Egy csapat apró csíz röppent fel a bokrokból.

*Ugyanakkor a falu túlsó végén megeredt az eső,
rögtön meg lehetett érezni a víz szagát,
mely a ferdén lefelé dűlő,
napvilágította függönyből
szétáradt a határ fölött.
[...]*

*Mindez oly vidám volt,
hogy a tanárnak újra sóhajtania kellett.*

*Balfelől a napsütés,
jobbfelől a gyorsan távolodó zápor
egykedvű anyagával,
mely látszólag semmit nem akart,
s mégis valamilyen célt szolgált,*

*a fűszeres édes, hatalmas illat,
melyet az eső kioldott a földekből,*

*a túlsó domboldalon szántó paraszt
egyenletes, nyugodt mozdulatai*

*s a fülét csiklandozó édes madárhangok,
melyek mintha ugyanannak a kellemes anyagnak
változatai volnának, [...]*

*mindez egy percre azt az érzést keltette a tanárban,
hogy itt béke,
nyugalom,
tisztaság,
szabadság
van.*

*A nagy táj
csendes kis mozdulataival
azt a tévhitet keltette az idegeiben,
hogy itt
boldogan
lehet élni.*

*Úgy látszott,
mintha az emberek itt
tudnák, hogy mit akarnak,
s beérnék azzal,
amit elérhetnek.*

*Olybá tűnt,
mintha itt
az élet
nagyobb volna
a szenvedésnél.*

a böhöm nagy szar

*Ennek a versnek a címe
volt meg előbb,
akárha Tolnai Ottó-vers lenne,
de őt sosem is utánoznám
– ki, én? –,
a vers csak utána jött,
avagy jönni fog,
azt a böhöm nagy szart ma láttam
az Andrássy úton, biciklin ülve,
a kürtőskalács
thousand forint,
édes bódé, zsíros fahéj,
közben zenét hallgattam, és
akárha láttam is volna
a böhöm nagy szart
– mit is? –,
ott az úton, akárha
kellene, kéne,
láthattam volna előre,
a sárga őszben,
mert az idén sárga,
lehet biciklizni,
az Andrássyn,
de máshol is,
előre láthattam
volna, vagy hátra,
tán ha volna, hátha,
előre, vagy utána,
de nem,
jött, de nem,
valami, de
akárha nem,
aztán
hátra, előre,
s mégse, mintha
igen,
kéne,
megijedtem,
de már
vége.*